LLEÓ XIV

AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 18 de novembre de 2026

El viatge apostòlic a l'Uruguai, a l'Argentina i al Perú

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Vaig tornar ahir al matí a Roma després d'un llarg i bonic viatge apostòlic a l'Uruguai, a l'Argentina i al Perú. El Perú, com sabeu, és el país on vaig viure molts anys, primer com a missioner i després com a bisbe. L'Argentina és la pàtria del papa Francesc, i vaig voler visitar-la i trobar-me amb el poble que tant va estimar. L'Uruguai és una nació on els catòlics són minoria, i és significatiu que el meu viatge comencés precisament allí.

El lema de la visita pastoral a l'Uruguai va ser «Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria» (Lc 2,10). Aquestes són les paraules amb què, a l'Evangeli de Lluc, l'àngel anuncia el naixement de Jesucrist als pastors de Betlem. I, efectivament, vaig anar a aquell país amb el propòsit de proclamar-lo a ell, el Senyor, Déu fet home, que dona plenitud de vida en la veritat i en l'amor. Em sento molt feliç perquè vaig trobar una càlida i afectuosa acollida entre el poble uruguaià, i això em va permetre recordar-los a tots la importància de la fe en Déu i el valor de la vida humana, i com la fe ens ajuda a afrontar el desafiaments de la vida i a ser constructors de pau.

A l'Argentina, el lema era: «Benvinguts tots! Aneu i proclameu!» Aquestes expressions són ressò dels ensenyaments del papa Francesc, fill d'aquell gran país sud-americà. És la visió de l'Església que ens ha transmès: una Església acollidora, oberta a tothom, on cada persona pugui sentir-se com a casa, ser escoltada, reconeguda en la seva dignitat, reconciliada amb Déu, amb ella mateixa i amb la comunitat, valorada amb els seus dons i limitacions, i, al mateix temps, una Església plenament missionera, que troba la coherència i l'alegria en l'evangelització. A l'Argentina vaig experimentar la participació entusiasta i unànime del poble sant de Déu. En aquest ambient de gran afecte pel Papa —que mai no oblidaré—, els vaig exhortar a conrear la comunió en la riquesa de la diversitat i vaig animar-los a comprometre'ns amb la construcció d'una societat justa i solidària, d'acord amb els principis de la doctrina social de l'Església.

La visita al Perú va ser una mica més llarga, perquè tinc un deute especial de gratitud amb el poble de Déu que viu en aquell país. El lema d'aquesta tercera etapa va ser: «Obrim els nostres cors!» Per a seguir Crist hem d'obrir els nostres cors a l'Esperit Sant, seguint l'exemple dels sants. La història del Perú no hauria estat la mateixa sense la presència i l'obra de sant Toribi de Mogrovejo, santa Rosa de Llima, sant Francesc Solano, sant Martí de Porres i sant Joan Macías. Juntament amb la fe, l'esperança i la caritat, van difondre el respecte per la dignitat humana, el sentit de la sacralitat de la vida, la reconciliació i la pau: van construir la civilització de l'amor. El seu testimoniatge continua viu i vigent, i fins i tot avui hi ha molts homes i dones que, amb el cor obert a Déu i al proïsme, es comprometen a construir un Perú més just i fraternal. Va ser una gran alegria per a mi poder-los animar amb la gràcia del ministeri petrí, i també vaig voler fer-ho coneixent personalment, aquí i en altres països, algunes víctimes d'abusos.

A Chiclayo, en particular, em vaig sentir com a casa. Vaig redescobrir una fe senzilla i genuïna, animada per la pietat popular; vaig sentir l'abraçada de les poblacions rurals de

la Serralada; vaig poder retrobar-me amb les persones que han deixat una petjada profunda en la meva vida. El meu cor es va omplir de gratitud per estar entre aquelles comunitats i reforçar-les en la fe i en l'esperança. Gràcies a Déu també vaig poder viatjar a Cusco, on encara es palpen els fruits de la meravellosa tasca d'inculturació de l'Evangeli portada a terme pels missioners, i després a la regió amazònica, per a trobar-me amb aquells pobles rics en cultura tradicional, però ferits per la injustícia i la violència.

Estimats amics, quan el Papa visita les Esglésies locals durant el seus viatges apostòlics, contempla la bellesa del poble de Déu en el seu camí, malgrat les dificultats que puguin sorgir segons el context i els moments històrics. Arreu, de fet, reconeixem que l'Esperit ajuda l'Església a ser signe i instrument d'unitat, quan s'escolta la Paraula de Déu, quan se celebren els sants misteris i al servei de la caritat.

Una presència constant que va acompanyar cada etapa d'aquest Viatge va ser la de la Mare de Déu. Això es comprèn fàcilment, perquè ella va ser veritablement part de la història d'aquells pobles; camina amb ells, els guia i els consola. Jo també li agraeixo la seva protecció i encomano a la seva intercessió tots aquells que, de mil maneres, m'han acollit i donat suport en aquesta missió.

Renovo la meva gratitud als bisbes i autoritats civils dels països que vaig visitar, als preveres, religiosos i a tots els fidels que m'han acompanyat.